

اثربخشی زوج درمانی بر بهبود سازگاری زناشویی، طلاق عاطفی و کاهش روابط فرازناشویی زوجین شهرستان بهشهر

فرشته باقری^۱، دکتر طاهره محمودیان دستنایی^۲

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد روانشناسی بالینی دانشگاه آزاد شهرستان بهشهر

۲- استاد راهنما، استادیار گروه روانشناسی، واحد بهشهر، دانشگاه آزاد اسلامی، بهشهر، ایران.

چکیده

هدف: پژوهش حاضر با هدف بررسی اثربخشی زوج درمانی بر بهبود سازگاری زناشویی، طلاق عاطفی و کاهش روابط فرازناشویی زوجین بهشهر انجام شد. روش پژوهش حاضر نیمه آزمایشی به صورت دو گروهی (آزمایش و کنترل) همراه با پیش آزمون و پس آزمون بود. جامعه آماری شامل کلیه زوجین مراجعه کننده به اورژانس اجتماعی شهر بهشهر برابر ۳۷۳ نفر بودند. با توجه به جدول مورگان ۶۰ نفر جهت اجرای پیش آزمون یا غربالگری با روش نمونه گیری خوشه ای چند مرحله ای انتخاب و اقدام به تکمیل پرسشنامه های استاندارد سازگاری دونفره (زن و شوهر) اسپاینر (۱۹۷۶)، طلاق عاطفی گاتمن (۱۹۵۵) و توجیه روابط فرازناشویی گلکس (۱۹۸۸) نمودند. پس از اجرای پرسش نامه ها ۳۰ نفر از زوجینی که به طور همزمان دارای پایین ترین نمره بودند انتخاب و به صورت تصادفی در گروه آزمایش و کنترل جایگزین شدند (هر گروه ۱۵ نفر). گروه آزمایش زوج درمانی هیجان-محور را به صورت گروهی و به مدت ۱۰ جلسه ۹۰ دقیقه ای، هفته ای دوبار طی دوماه و نیم دریافت نمودند. داده ها توسط آزمون آماری تحلیل کواریانس چند متغیری و بانرم افزار SPSS مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت. نتایج تحلیل داده ها نشان می دهد بین نمرات پس آزمون گروه آزمایش و کنترل حداقل در یکی از متغیرهای وابسته (سازگاری زناشویی، طلاق عاطفی و روابط فرازناشویی) $(F(3, 23) = 65.950, wilks \lambda = 0.109)$ تفاوت معناداری وجود دارد. همچنین نتایج نشان داد که زوج درمانی هیجان محور مناسب برای بهبود سازگاری زناشویی، طلاق عاطفی و کاهش روابط فرازناشویی زوجین است و می توان از آن به عنوان یک شیوه ی مداخله ای موثر استفاده کرد.

واژگان کلیدی: زوج درمانی، سازگاری زناشویی، طلاق عاطفی، روابط فرازناشویی.